

Ter gedachtenis aan
Pieter Pijnenburg

Geboren te Helvoirt, 5 februari 1920
Gedoopt met de namen Petrus Albertus
In Helvoirt bekend als 'Pieter de Köster'
Overleden in De Lutte, 17 juni 2001

Sinds 21 maart 1986 weduwnaar van
Phil Pijnenburg – Kemps

Drager van de eremedaille verbonden
aan de Orde van Oranje-Nassau in zilver
Geëerd met het Verzetskruis
Erelid van het Sint Jorisgilde

Rustig ingeslapen, in zijn geliefde dorp De Lutte, waar hij met zijn club fietsvrienden enkele dagen verbleef. "Een mooie dood", heet dat. Maar dat maakt het niet minder ongerijmd. Eigenlijk had hij nog niet dood mogen gaan.

Onze pa was een man, die nog lang in de gedachten van velen zal blijven. Levendig staan in onze herinnering zijn enorme levenskracht, zijn vermogen om mensen aan zich te binden en steeds weer nieuwe vrienden te maken. Illustratief is het opmerkelijk geschakeerd gezelschap, jong en oud en uit allerlei maatschappelijke geledingen, dat hij op zijn tachtigste verjaardag een ontbijt aanbood. Zijn humor komt terug in talrijke anekdotes en uitspraken. Vooral de laatste dagen hebben we teruggedacht aan zijn vele en onverwachte opmerkingen. En we hebben er hartelijk om gelachen.

Hij was onmiskenbaar de spil van ons gezin, zeker na het overlijden van ons moeder. Van haar nam hij de aandacht over voor verjaardagen van kinderen en kleinkinderen. Het liefst had hij hen om zich heen. Voor ons onvergetelijk zijn de vakanties in De Lutte en de reizen naar Rome: hij deed dat in een tijd dat zulke dingen niet de gebruikelijkheid hadden van nu.

Het leven was niet altijd gemakkelijk voor hem en hij niet voor het leven. Soms was het "ginnen hendige". Van zijn ervaringen uit de oorlog kennen we de vrolijke verhalen waarin de Duitsers bij de neus werden genomen, maar ook de verhalen vanuit het verzet, waarvan sommige hem een leven lang op pijnlijke wijze zijn blijven achtervolgen.

Goudsmid, loodgieter, bliksembeveiliger, koperlager en in de oorlog zogenaamd veterinaire assistent, mijnwerker, politieagent: van alles heeft hij gedaan. De mogelijkheden van het leven heeft hij benut en de tegenvallers zoals de dood van ons moeder en William een plek kunnen geven. Volop te leven was voor hem onweerstaanbaar, elke dag was er één. Daar hoorde geregeld een borreltje bij.

We zullen nog vaak denken: "Dat hij nog tal van jaren, hier in ons midden zij".